

JØRN LIER

HORST THOMAS ENGER

VYVOLENÍ

≡ KNIHA ZLIN

Vyvolení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Jørn Lier Horst, Thomas Enger

Vyvolení – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

thrill

JØRN LIER HORST & THOMAS ENGER
VYVOLENÍ

JØRN LIER

HORST THOMAS
ENGER

VYVOLENÍ

Přeložila Iva Kopečná

≡ KNIHA ZLIN

„Dejme se do toho.“

(Poslední slova Garyho Gilmorea před popravou)

Policejní vysílačka zapraskala.

»*O-1 potřebuje volnou hlídku do ulice Agmunda Bolta číslo 25 ve čtvrti Teisen.*«

Alexander Blix se rychle podíval na Garda Fosseho vedle sebe.

„To je přece hned za rohem,“ řekl.

Fosse si z palubní desky přitáhl mikrofon. Blix šlápl na plyn.

„O-1, tady Fox 2-1,“ ohlásil se Fosse. „Jsme v ulici Tvetenveien, asi minutu odtamtud.“

Blix zapnul majáky a sirénu a v kabině auta se znovu ozvalo praskání vysílačky.

»*Foxi 2-1, O-1 rozumí. Může jít o přestřelku. Na tuhle adresu se opakovaně vyjíždí kvůli domácímu násilí.*«

Domácí násilí, pomyslel si Blix. Pár takových zásahů už zažil, ale to, že možná došlo ke střelbě, bylo špatné znamení.

Za hřbitovem Østre gravlund zabočil do ulice Agmunda Bolta, znovu přidal plyn a prohnal se kolem činžáků s balkony do ulice. Míjel auta zaparkovaná podél chodníku. Břízy vysázené s několikametrovými rozestupy.

Právě na tohle jsou trénovaní.

Právě na tohle se těšili, dorazit jako první na opravdové místo činu. Celý uplynulý rok proseděli každý zvlášť na zadním sedadle svého hlídkového vozu, dokud konečně nedostali důvěru jako tým. Blix sevřel volant pevněji.

„Zdá se, že je to támhle,“ ukázal Fosse před sebe na malý hlouček lidí.

Blix šlápl na brzdu a zastavil auto kolmo k chodníku. Vypnul motor a sirény, ale majáky nechal blikat.

„Šlo to odtamtud, zevnitř,“ hlásila jedna z žen, jakmile Blix a Fosse vystoupili z auta. Ukazovala na bílý domek.

„Podle zvuku velká ráže,“ přidal se nějaký muž.

„Vyšel po výstřelu někdo z domu?“ zajímal se Blix. „Nebo vešel někdo dovnitř?“

Žena zavrtěla hlavou.

„Kolik lidí tu bydlí?“ zeptal se Fosse.

„Čtyři,“ odpověděla jiná žena. „Mají dvě malé holky, ale myslím, že teď je doma jen jedna.“

Blix v duchu zaklel.

„Dobrá,“ řekl. „Jděte domů a zůstaňte uvnitř. Zamkněte dveře.“

Hlouček přihlížejících se pomalu rozptýlil. Blix přeskočil plot.

„Ty si vezmeš tuhle stranu domu a já omrknu tu druhou?“ navrhl kolegovi.

„Snad nechceš jít dovnitř?“ zaprotestoval Fosse.

„Střílelo se tu,“ připomněl mu Blix. „Co když je uvnitř malý dítě?“

„Mysli na vlastní bezpečnost,“ odříkal Fosse poučku instruktorů z policejní akademie. „Musíme počkat na posily.“

Blix tu poučku dobře znal. Podle ní měli v takovém případě místo uzavřít, monitorovat situaci a počkat na posily. Ale tohle nebylo školní cvičení.

„Posily můžou dorazit až za deset minut,“ řekl. „Nevíme přece, jestli těch deset minut *máme*.“

Vrátil se k autu, otevřel kufr a odemkl pouzdro se zbraněmi. Do zásobníku služební zbraně vložil šest nábojů a zcvakl ho na místo.

„Vážně, musíme přece...“

„Pomocť tomu dítěti,“ přerušil Fosseho Blix, obešel ho a zamířil k domu. „Pokud je uvnitř.“

Zastavil se před vchodovými dveřmi a skrze silnou skleněnou výplň v jejich horní polovině se pokoušel nahlédnout dovnitř. Neviděl nic.

Otočil se na Fosseho.

„To tu budeš jenom tak stát?“

Fosse přešlápl na místě.

„Mně se to nelíbí,“ řekl váhavě.

„Ani mně ne,“ ujistil ho Blix. „Ale musíme přece něco udělat.“

Vyrazil podél pravé strany domu, u jednoho z oken si stoupl na špičky a zkusil se podívat dovnitř. Okno bylo moc vysoko. Došel až na malou zahradu, kde ještě pořád ležely hroudy ztvrdlého sněhu. Keře byly holé a prořídlé. Uviděl zrezivělý stojan na houpačku a rozpadající se verandu. Zahradní křesla s polštářky. Prázdné hnědé lahve od piva na podlaze verandy. Přeplněný popelník s nedopalky poházenými okolo.

Našlapoval opatrně, aby ho zvuky kroků neprozradily. Okna obývacího pokoje byla velká. Zvenku se od nich odráželo slunce a nedalo se jimi pohlédnout dovnitř, z pokoje ale bylo ven do zahrady vidět velmi dobře.

Otočil se a vrátil se ke vchodu. Uviděl Fosseho sedět v autě. Slyšel, že mluví s operačním střediskem. Blix si zatlačil do ucha sluchátko a zaslechl, že nejbližší hlídka je odsud dvanáct minut. Vzal za kliku vchodových dveří.

Dveře vrzly, nebylo zamčeno. Blix je otevřel dokořán a vešel dovnitř. Po dvou krocích se zastavil. Zaposlouchal se. Neslyšel nic.

Nebo přece jen...

Nebylo to zasténání? Nepopotáhl někdo? Nezašeptal někdo ššš?

Pokračoval dál se zbraní připravenou k výstřelu. Dveře za sebou nechal otevřené a doufal, že ho v tom Fosse nenechá.

Parkety pod jeho kroky vrzaly. Chodba ho vedla dál do domu. Nahlédl do nejbližšího pokoje a rychle ustoupil zpět. Malá toaleta s umyvadlem. U dalšího pokoje opakoval stejný manévř. Ani tady nikdo nebyl. Když se zhluboka nadechl, vzduch se mu chvěl v plicích. Znovu se zaposlouchal. Nic.

Špatné znamení.

Dveře do kuchyně byly pootevřené. Pomalu je otevíral směrem od sebe. I ty zavrzaly.

Pustil je.

Po podlaze se rozlévala veliká kaluž krve. Část se vsákla do koberce. Na zemi ležela mrtvá žena. Hlavu měla otočenou ke straně a její prázdné oči se dívaly přímo na něj.

Polkl. V hrudi se mu prudce rozbušilo srdce, cítil ho až v krku. Na chvíli zadržel dech a namířil před sebe zbraň. Opatrně, aby nestoupl do kaluže krve, udělal krok dopředu. Sklonil se k ženě a zkontroloval její tep. Nic. Napřímil se, a co nejtišším hlasem začal mluvit do mikrofonu vysílačky, který měl připevněný na klopě bundy.

„0-1, tady Fox 2-1 Alfa. Je tu mrtvá žena, zastřelená. Opakuji: je tu zastřelená žena.“

Ve vysílačce slabě zapraskalo. Blix obešel ženu a uviděl otevřenou ránu uprostřed jejího hrudníku.

»0-1 rozumí.«

„Nepřibližuj se.“

Hlas, chraplavý a udýchaný, vycházel odněkud z hloubi bytu. Blix se zastavil. Natáhl se a pokusil se nahlédnout kolem rámu dveří do obývacího pokoje. Před skleněným stolem stál muž s pistolí v ruce. Mířila přímo na hlavu světlovlasé holčičky, které nemohlo být víc než pět let. Tíše plakala. Škytala. Třásla se.

„Nepřibližuj se,“ řekl znovu muž. „Nebo budu střílet. Zastřelím tebe i ji.“

Muž vztekle trhl pistolí směrem k dívce. Blix v duchu zadoupal, že neviděla tu mrtvou ženu.

„Jenom klid,“ promluvil Blix a uvědomil si, jak se mu chvěje hlas.

„Odhoď zbraň,“ poručil muž.

„Prosím vás, hlavně...“

„Řekl jsem odhoď zbraň.“

Muži mohlo být necelých čtyřicet, měl vousy a krátké rozježené vlasy a potil se. Namířil pistolí na Blixu. Žádné zaváhání. Žádná nervozita. Jen čiré zoufalství.

Holčička zavřela oči. Po tvářích jí stékaly slzy.

„Hlavně teď neudělejte nějakou hloupost,“ varoval ho Blix. Pokoušel se v paměti vylovit všechno, co se učili ve škole, co v takových situacích říkat a jak je zvládat. Ale když se teď v této modelové situaci ocitl ve skutečnosti, nedokázal přijít na jedinou rozumnou strategii – musel prostě improvizovat. Zkusit toho muže přivést k rozumu.

Pomyslel na Merete, která na něj čekala doma. Jeho práce se jí nikdy nezamlouvala. Vždycky ho varovala před nebezpečími, která obnáší.

Pomyslel na Iselin. Byly jí sotva tři měsíce.

Sklonil zbraň k zemi.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se a snažil se přitom zklidnit dech.

Muž neodpovídal.

„Za pár minut bude celý dům obklíčený,“ varoval ho Blix. „Odsud se nedostanete.“

„Jsou moje,“ procedil muž skrze zuby. „Moje.“

„To jsou. A chcete je přece vidět vyrůstat,“ přitakal Blix.

Očima hledal druhé dítě, ale byla tu jen ta jedna holčička.

„Nikdo mi je nevezme,“ trval na svém muž. „Slyšíš?“

„Já vás slyším, ale prosím vás – nedělejte to ještě horší, než to je.“

„Odlož tu zbraň,“ řekl znovu muž s určitým zaváháním v hlase. „Už to nebudu opakovat. Vypadni odsud. Tohle je můj dům.“

Blix se zaposlouchal, jestli neuslyší sirény. Nebo Fosseho.

„To nemůžu,“ řekl Blix. Znovu se podíval na holčičku a snažil se vytěsnit myšlenky na svoji dceru. „Nemůžu odsud odejít,“ pokračoval. „Ne teď, když vy...“

„Máš na to pět vteřin,“ přerušil ho muž. Blix se na něj podíval. Měl na sobě bílé, špinavé tílko se skvrnami od potu na břiše. Z výstřihu mu vylézaly kudrnaté chlupy.

„Prosím vás...“

„Pět.“

To neudělá. Jsou to jen plané hrozby.
„Nemohli bychom si v klidu sednout a...“
„Čtyři.“
Blix se nadechl. Polkl.
„Pojďme si o tom promluvit...“
„Tři.“
Blix sevřel zbraň pevněji.
„Myslete na svou dceru, na všechno, o co ji chcete připravit.“
„Dva.“
Ten chlap vypadá jako šílenec, pomyslel si Blix a zvedl zbraň k výstřelu.
„Vždyť je jí teprve... pět let?“
Blix položil prst na spoušť.
„Jedna.“
Ten chlap to udělá, blesklo mu hlavou. Do prdele, on to udělá.
Pak se ozval výstřel.

V ulici Dronningens gate tramvaj zaskřípěla a vytrhla Alexandra Blix z polospánku. Narovnal se na sedadle, rukou si přejel obličej a usmál se na ženu, která se posadila naproti němu, aniž si toho všiml.

V zadní části vozu stála hlasitá skupinka mladých lidí. Zrzavý mladík mával ve vzduchu telefonem. Jeho vrstevník drobné postavy se na něj pokoušel dosáhnout. Zbytek hloučku se rozesmál pokaždé, když se mu to nepovedlo. Nikoho z ostatních cestujících to podle všeho nezajímalo.

Mladík s telefonem se začal prodírat dopředu. Ten druhý se pustil za ním a volal něco nesrozumitelného, ale z jeho hlasu bylo slyšet zoufalství.

Když mladík s telefonem procházel okolo Blix, natáhl Blix z ničeho nic ruku a prudkým, rozhodným pohybem ho zastavil.

Příští zastávka Schweigaards gate, oznámilo hlášení v tramvaji. Smích na konci vozu utichl.

Blix se zvedl, zmocnil se telefonu a podal ho majiteli. Tramvaj zastavila a otevřely se dveře.

„Tady vystupuješ,“ řekl zrzavému mladíkovi.

„To ne, já...“

„Vystupuješ,“ přerušil ho nekompromisně Blix a postrčil ho ke dveřím. Mladík se rázem ocitl na chodníku. Dveře se zavřely a tramvaj se rozjela. Blix se chytl držadla a zůstal stát až do další zastávky. Když vystupoval, žena sedící naproti němu se na něj usmála.

Ve vzduchu byl cítit chlad. Blix si přitáhl límec bundy těsněji ke krku a vydal se směrem k budově policejní stanice. Protáhl vstupní kartu čtečkou, zadal kód a došel až k výtahu, aniž s kýmkoli z kolegů prohodil slovo. V šestém patře si

v kávovaru udělal kávu a šel se usadit ke svému stolu v odleh-
lém rohu otevřeného kancelářského prostoru.

Ostatní ještě nedorazili. Po čtyřicítce se Blix začal budit
brzy, ještě před zazvoněním budíku. Doma v bytě neměl nic
na práci a na služebně měl aspoň jistotu, že tam bude kafe.

Přehodil si bundu přes opěrku židle, naskládal na sebe
čtyři špinavé talíře z kantýny a odložil je na vedlejší volný
stůl. Pak na klávesnici zadal přihlašovací heslo, usrkl kávu
z hrnku a čekal, až se počítač nastartuje.

V posledních týdnech se z toho stal jakýsi rituál. Každé
ráno otevřel webovou stránku reality show *Vyvolení*. Obličeje
většiny soutěžících už byly přeškrtnuté. Zbývali jen čtyři.

Jedním z nich byla Iselin.

Všichni v práci to věděli, ale nikdo o tom nemluvil. Roz-
hodně ne s ním.

S dceřinou účastí v soutěži zásadně nesouhlasil, i když po-
řádně ani nevěděl, o co v ní vlastně jde. Chtěl, aby ze soutěže
odstoupila a našla si práci nebo šla studovat. Jejich hádka
skončila tím, že mu Iselin jasně řekla, že ho během přímých
přenosů nechce ve studiu ani vidět.

Od té doby s ní nemluvil.

Párkrát klikl myší a zjistil, že Iselin ještě spí. Kamera byla
přepnutá na noční režim, takže obraz byl nazelenalý a obry-
sy rozmazané, ale i tak viděl, že ze sebe během noci odkopala
deku.

Bylo to zvláštní, ale skrze objektiv kamery se jí teď cítil
být blíž než kdykoli jindy za posledních pár let. V prvních
týdnech soutěže její přítomnost v televizi těžce nesl a byl rád,
že používá Meretino příjmení. Ale v posledních dnech začal
pocítovat hrdost, že Iselin je jednou z těch, kteří by si podle
diváků zasloužili milionovou výhru.

Otevřel diskusi. Obvyklé nenávistné kecy. Přesně to, před
čím ji varoval. Diváci komentovali, jak vypadá, co říká i jak

se chová. Většina příspěvků byla negativních, ale našlo se i pár lidí, kteří jí fandili a podporovali ji.

Přímo u jeho stolu se najednou zjevil Gard Fosse se složkou v podpaží.

„Není na porno trochu brzo?“ zažertoval a hned se svému vtipu sám zasmál.

Blix otupěle vzhlédl na svého nadřízeného, překlikl na databázi trestných činů a vzal do ruky hrnek s kávou.

„Dobrý ráno, šéfe,“ pozdravil a znejistěl, jestli byl ironický tón v jeho hlase slyšet, nebo ne.

„Chci, aby sis vzal na starost tu novou,“ pokračoval Fosse formálnějším tónem.

Blix se na něj podíval.

„Já?“ zaprotestoval.

„Přijde na devátou,“ informoval ho Fosse a stočil pohled na komínky použitých talířů na vedlejším stole, jako by chtěl dát najevo, že právě tam bude nová kolegyně sedět.

Blix začal přerovnávat papíry před sebou. Fosse otevřel složku.

„Sofia Kovicová, 26 let,“ četl nahlas. „Napůl Chorvatka. Před pěti lety absolvovala policejní akademii jako jedna z nejlepších v ročníku. Pak strávila dva roky na obvodní službě Majorstuen a tři roky pracovala na kriminálce.“

Blix od Fosseho neochotně přijal papír s jejími osobními údaji.

„To sem jde naplnit kvóty nebo co?“ uškíbl se.

„Byla nejkvalifikovanější ze všech uchazečů,“ usadil ho Fosse. „Spoléhám na tebe, že ji tu hezky přivítáš.“

U okolních stolů se začali postupně objevovat ostatní kolegové.

„Ještě něco,“ pokračoval Fosse a zalistoval ve složce. „Na čtvrtek jsem tě napsal na střelby.“

„Skvělý,“ zamumlal Blix.

„Už to nemůžeš dál odkládat,“ upozornil ho Fosse. „Oprávnění ti vyprší příští týden.“

„Vždyť říkám, že je to paráda.“

Fosse ho ještě chvíli pozoroval, pak se otočil a zmizel v chodbě vedoucí k jeho prostorné kanceláři.

Blix ho sledoval pohledem. Myslel na to, jak se jejich cesty rozešly od té doby, co byli spolužáci na akademii a později partáci na hlídce. A kdysi taky nejlepší kamarádi.

Nedokázal zastavit sled vzpomínek, které se mu začaly přehrávat v hlavě. Výjezd do čtvrti Teisen. Majáky. Sirény. A všechno, co se potom zvirtlo.

Emma Rammová odemkla dveře svého bytu, kolo opřela o zeď v chodbě a zula si boty. Udělala pár kliků. Pak si natočila sklenici vody, upíjela ji a projížděla americké bulvární weby, jestli se během noci nestalo něco, co by stálo za zmínku. TMZ přinesl informaci o vloupání v domě Mariah Carey v Bel Air. Magazín People psal o hádce mezi Pink a Christinou Aguilerou – další kauza, kterou by si mohla vypůjčit. Než odložila telefon, zkontrolovala ještě webový portál news.no a všimla si, že její článek o Vendele Kirsebomové se dostal na přední místo titulní strany.

Zase další den s lidmi, kteří se více či méně zaslouženě stali slavnými.

Jak dlouho tuhle práci ještě vydrží dělat?

Docela ráda by se už věnovala něčemu pořádnému. Aby mohla ukázat, že je ve skutečnosti dobrá novinářka, ne jen nějaká bloggerka přes celebrity.

Bylo osm hodin.

Vypila ještě jednu sklenici vody a zapnula televizi. Přes obrazovku běžela lišta s aktuálními událostmi. V Kábulu došlo k dalšímu sebevražednému atentátu. Potyčka gangů v Malmö si vyžádala lidské životy. Poslední čísla ukazují rekordní nezaměstnanost ve Španělsku. Norské hlavní město čeká chladný, ale slunečný den.

Zatímco se Emma protahovala, moderátoři pořadu *Dobré ráno, Norsko*, přivítali diváky u další dvacetiminutovky lehce stravitelného obsahu. Jeden z nich – muž s kulatým obličejem, brýlemi a kudrnatými vlasy – neklidně poposedával a nakláněl se dopředu. Vrhł rychlý pohled na kolegyni, upravil si brýle na nose a spustil: „No, vážení diváci, v následujících minutách jsme se původně měli bavit o tomhle.“

Ukázal na kameru knihu, kterou Emma okamžitě poznala. *Věčná jednička* od Sonji Nordstrømové. „Ale zdá se, že autorka se dnes ráno cestou do studia trochu opozdila.“

Emma se usmála. Typická Nordstrømová, vždycky si dělá, co chce. Ne nadarmo o ní Anita Grønvoldová, Emmina šéfka v redakci zpravodajského portálu news.no, důsledně mluvila jako o superfíleně.

„Takže si musíme ještě chvílku počkat, než se dozvíme něco víc o tomhle životopisu, který už před svým vydáním rozpoutal vášnivé diskuse, aniž kdokoli věděl, jaké poselství v něm Nordstrømová svým čtenářům vlastně přináší.“

Slova se ujala moderátorka s dlouhými blond vlasy a na tak brzkou ranní hodinu s provokativně dobrou náladou.

„Ano, kolem vydání téhle knihy se nadělala spousta tajností,“ přitakala kolegovi a očima hledala správnou kameru. „Sonja Nordstrømová bezpochyby prožila zajímavý život. Nejen proto, že vyhrála všechno, co se dá vyhrát... když člověk... dělá to, co ona.“

Emma se ušklíbla nad moderátorčinou očividnou neinformovaností a nalila si další sklenici vody. „Pro Sonju Nordstrømovou je dnešek skutečně výjimečný,“ přispěchal své kolegyni na pomoc moderátor. „Dnes slaví padesátiny, a právě při této příležitosti její kniha vychází.“

„Budeme doufat, že se Sonja nakonec objeví,“ uzavřela debatu moderátorka s přehnaným úsměvem. „Mezitím vítáme ve studiu vás, Pettere Due-Eriksene.“

Kamera zabrala podsaditého padesátníka, kterému asistent na jeho poněkud těsnou košili připevnil mikrofon. „Jste producentem letošního diváckého hitu našeho televizního kanálu – soutěže *Vyvolení*, která se blíží do finále. Zbývají už jen čtyři soutěžící a dnes večer vypadne další.“

„Ano, teď už to konečně začíná být opravdu zajímavé.“

Emma ztišila zvuk televize a svlékla si běžeckou bundu. O téhle nové reality show psala skoro každý den a už jí měla po

krk. Ve skutečnosti na té soutěži nebylo nic převratného. Deset účastníků zavřených v domě prošpikovaném kamerami.

Vzala do ruky mobil a uvažovala, jestli má zkusit zavolat Nordstrømové, ale potom ho zase odhodila. Superfilena by to takhle brzy ráno stejně nezvedla. Navíc měla Emma za hodinu schůzku s jejím nakladatelem.

Svlékla se a zamířila do koupelny. Zamkla za sebou dveře, i když v bytě nikdo jiný nebydlel.

Nakladatelství Soleane sídlilo v ulici Kristiana Augusta naproti Café Amsterdam. Nad vchodem nevisel žádný výrazný okázalý nápis, jen malá cedulka se jménem na dveřích oznamovala, že nakladatelství otevírá v devět hodin.

Emma zkontrolovala čas na mobilu a poslala řediteli nakladatelství esemesku, že podle dohody čeká venku před vchodem. O dvě minuty později se ve dveřích objevil tělnatý šedesátník s výtiskem *Věčné jedničky* v jedné ruce a s telefonem v druhé. Tak tohle je Amund Zimmer, blesklo jí hlavou.

„Vy jste Emma?“ zeptal se.

Přikývla.

„Omlouvám se,“ řekl a zamával telefonem, jako by tím chtěl vysvětlit své zpoždění.

„V pořádku,“ ujistila ho Emma. „Jsem ráda, že můžu knížku dostat dřív, než se objeví v obchodech.“

„Tady ji máte,“ podal jí Zimmer výtisk. „Napište o ní něco hezkého.“

Otočil se a chystal se vrátit dovnitř.

„Neví náhodou někdo tady v nakladatelství, co má Sonja dneska v plánu?“ vypálila Emma rychlou otázku.

Ukázala na fotografii Sonji Nordstrømové na přebalu knihy. Zdálo se, že Zimmera ta otázka nezaskočila, ale zároveň mu bylo očividně nepříjemné na ni odpovídat. Jako by doufal, že se na to Emma nezeptá. Rukou si projel zbytky světlých vlasů a zkrivil obličej. Zavibroval mu mobil. Rychle se na něj podíval a pak řekl: „Ne.“

„Opravdu ne?“

Zavrtěl hlavou.

„Vy netušíte, proč se Sonja Nordstrømová dnes ráno neobjevila ve studiu *Dobrého rána*?“

„Ne. Zatím se mi s ní nepodařilo spojit.“

„Je to... běžné, že nedodržíte dohody?“

Zimmer pokrčil rameny.

„Sonja Nordstrømová je ve své podstatě odjakživa prima-dona,“ řekl, „ale já se můžu vyjadřovat jen k jejímu chování během našich pracovních setkání, a tehdy byla vždy stoprocentně profesionální. Takže je trochu... zvláštní, že se dneska ráno ve vysílání neobjevila. Není ten typ, co zaspává.“

Zimmer se podíval na svůj vyzvánějící telefon, ale hovor nepřijal.

„Co dalšího jste pro ni měli na dnešek v plánu?“

„No...“ začal ze sebe nechotně soukat, „vlastně měla být všude. Ráno televize. Dopoledne rádio. Ve dvanáct hodin je tady u nás tiskovka,“ – palcem ukázal přes rameno na budovu za sebou – „na kterou se nám přihlásila skoro všechna média v zemi. A k tomu se určitě na odpoledne a večer ještě objeví nějaké rádio nebo televize, jak je znám, i když se s námi nedomluvili dopředu. Prostě jsme ji požádali, ať si vyhradí celý den, a neměla s tím problém, počítala s tím.“

Jeho mobil přestal vibrovat.

„Určitě se nakonec objeví,“ řekla Emma.

„To víte, že ano,“ přitakal Zimmer a rychle se usmál. „Určitě se objeví.“

Telefon se opět rozezvonil.

„Musím se vrátit dovnitř. To je...“

Zvedl mobil do vzduchu.

„Díky za knížku,“ řekla Emma. „Těším se na ni.“

„Nemáte zač.“

Než odemkl dveře, přijal Zimmer hovor. Emma zůstala ještě pár vteřin stát před domem a přemýšlela. Pak vyhledala v seznamu kontaktů telefonní číslo Sonji Nordstrømové a vytočila ho.

» Dobrý den, dovolali jste se Sonje Nordstrømové. Právě teď nemohu váš hovor přijít... «

Emma vypla volání a rozmýšlela se, jestli si má jít sednout do svého oblíbeného bistra a rychle knihu přelouskat, nebo...

Kolem ní s rachotem projela tramvaj. Linka číslo 18. Emma věděla, že jede nahoru do čtvrti Ekeberg, kde Sonja Nordstrømová bydlí. Rozběhla se a na zastávce Tinghuset do ní nastoupila.

Blix skousl mezi zuby konec propisky, až to v křehkém plastu zapraskalo. Opřel se na kancelářské židli a podíval se na opačný konec místnosti, kde stál Gard Fosse s novou posilou týmu. Právě ji představoval Tine Abelvikové a Nicolaii Wibemu, dvojici služebně nejstarších vyšetřovatelů na oddělení.

Blix nedokázal pochopit, jak se Fossemu povedlo vyškřábat se do vedení Oddělení pro objasňování násilné trestné činnosti, aniž by na práci vyšetřovatele měl aspoň trochu buňky. Anebo, pomyslel si a vyplivl kus plastu z propisky, své pozice možná dosáhl právě proto.

Jihoevropský původ Sofie Kovicové byl vidět na první pohled. Měla hnědé polodlouhé vlasy, tmavé oči a o několik odstínů tmavší pleť než ostatní na oddělení. Ještě před deseti lety by při přijímačkách na policejní akademii nesplnila kritérium minimální výšky.

Fosse přes celou místnost ukázal prstem na Blixu. Kovicová pohodila hlavou, aby si trochu upravila rozpuštěné vlasy, a zamířila k němu. Blix odložil propisku, odstranil si z jazyka několik kousků plastu, stoupl si a podal jí ruku.

Prohodili spolu několik zdvořilostních frází. Sofia Kovicová se usmívala. Zuby měla zářivě bílé.

„Slyšela jsem o vás,“ řekla.

Blix ani nic jiného neočekával. Událost, ke které došlo před devatenácti lety na Teisenu, byla na policejní akademii už řadu let součástí osnov. Dokonce dostala svůj vlastní název. *Teisenská tragédie*.

„Blix vám ukáže, jak to tu chodí,“ oznámil jí Fosse. „A tohle bude váš stůl.“

Kovicová se rozhlédla kolem sebe. Blix pozdravil Abelkovou a Wibeho a přisunul několik spisů na svou stranu pracovního stolu. Komínek špinavých talířů postavil na skříň s archivy.

Fosse odešel.

„Co vás přimělo hlásit se k nám?“ zajímal se Blix a sbíral přitom ze stolu další papíry.

Kovicová se posadila.

„Tady můžu nejlíp uplatnit svoje dovednosti,“ odpověděla bez zaváhání. „Dělat to, v čem jsem dobrá.“

„A to je co?“

„Sbírat informace, analyzovat případy, předkládat relevantní hypotézy, myslet kreativně, zpochybňovat všeobecně přijímané pravdy a hledat alternativní řešení,“ vyjmenovala Kovicová. „Jinými slovy vyšetřovat.“

Blix si ji prohlížel a mezi prsty přitom kroutil propisku. Její odpověď zněla jako z učebnice. Tohle by Fosseho určitě nadchlo.

„Bylo by fajn, pokud by se vám povedlo některé případy i vyřešit,“ uštěpačně poznamenal Blix a znovu začal okusovat propisku.

Kovicová si odložila na stůl tenké průhledné desky z IT oddělení a zapnula počítač. Čekala, až se nastartuje a krátce se přitom podívala na svůj mobil, ale hned ho zase odložila.

„Jaké to je, mít Fosseho za šéfa?“ zeptala se.

Ta se s tím nemaže, pomyslel si Blix. Další z dovedností jeho nové kolegyně. Spolkl odpověď, která ho svrběla na jazyku, a řekl:

„No, v podstatě je to dobré.“

„Dobré?“

„Ano,“ přikývl Blix bez dalších detailů.

Pravdou bylo, že on a Fosse měli odlišný přístup k policejní práci. Nejjednodušeji to šlo popsat jako rozdíl mezi teorií a praxí. On následoval svoji intuici, Fosse příručky.

„Chtěl, abych vám ukázal, jak tu pracujeme,“ řekl Blix a natáhl se po papírech ležících na stole, vzal do ruky nahodilé množství spisů a položil je na její stůl.

„Tak takhle tu pracujeme,“ řekl a omluvně se usmál. „Vždycky máme mít rozdělaný jen jeden případ. Vítejte u nás.“

Emma vystoupila na zastávce Jomfrubråten. Čas strávený v tramvaji rozhodně nepromarnila. Po pár telefonátech známým z televize TV 2 zjistila, že v 7:20 mělo Sonju Nordstrømovou vyzvednout objednané taxi. Emmě se dokonce podařilo zjistit i jméno a telefonní číslo řidiče. Daniel Kvam. Dovolala se mu ale jen do hlasové schránky.

Během posledních deseti minut v tramvaji prolistovala několik úvodních kapitol knihy. Nebylo pochyb, že tohle vyvolá poprask. Autorka v knize nešetří nikoho – sportovní kolegyně, trenéry ani členy rodiny. Navíc v ní Nordstrømová v podstatě obviňuje jednoho ze svých trenérů ze sexuálního zneužívání.

Telefon Emmě zazvonil, zrovna když přecházela ulici Kongsveien.

„Dobrý den, tady Daniel Kvam. Vy jste mi volala?“

„Ano,“ odpověděla Emma a představila se. „Díky, že voláte zpátky. Zajímá mě jedna vaše jízda z dnešního rána. V 7:20 jste měl ve čtvrti Ekeberg vyzvednout Sonju Nordstrømovou, je to tak?“

„Ano,“ potvrdil Kvam. „Ale nic z toho nebylo.“

Emma překvapeně svažila čelo.

„Stál jsem u ní před barákem nejmíň patnáct minut, ale ani nevyšla ven.“

„Nezkoušel jste jí volat?“

„Zkoušel, ale spadlo to rovnou do hlasovky. Vylezl jsem z auta a zvonil na zvonek, ale když se neobjevila, odjel jsem.“

Emma přemýšlela nad dalšími otázkami, ale žádná ji nezapadala. Poděkovala a ukončila hovor.

Dorazila před honosnou vilu Sonji Nordstrømové, jejíž pozemek sahal až k ulici Kongsveien. Musí mít nejmíň čtyři

sta metrů čtverečních, tipovala Emma. K domu patřila i prostorná, bíle natřená garáž. Před jedním z vjezdů do garáže se válel stavební materiál přikrytý igelitem a kusy obalů. Hnědé sešlapané kartonové krabice. Pravděpodobně zbytky z rekonstrukce.

Brána do garáže byla otevřená a Emmu hned napadlo, že Nordstrømová nejspíš dnes ráno nebo včera večer odjela pryč. Že se prostě někam schovala. Taková mediální smršť, o které mluvil Amund Zimmer, by vylekala většinu lidí, i když málokdo byl na pozornost tak zvyklý jako ona.

Emma vykročila po vyasfaltované příjezdové cestě k domu. Před vchodovými dveřmi se zastavila a zazvonila. Zevnitř se ozvalo zadrnění zvonku.

Žádná odpověď.

Zkusila to ještě jednou. Výsledek byl stejný: nikdo neotevíral. Ustoupila o pár kroků dozadu a podívala se do oken v prvním patře. Žádný obličej vyhlížející zpoza záclon. Žádný zvuk.

Znovu zkusila zazvonit. Ani teď se zevnitř nic neozvalo. Něco ji přimělo vzít za kliku. S překvapením zjistila, že není zamčeno. Hned kliku pustila, ale dveře se samy začaly pomalu otevírat směrem k ní. Udělala krok dovnitř a nahlédla do prostorné, tmavě vydlážděné předsíně.

Okamžitě si všimla věci, která ležela o kus dál na podlaze. Povalený stojan na oblečení. Pod prázdným rámem zavěšeným na zdi, ve kterém zřejmě bývalo zrcadlo, ležely rozsypané kousky skla.

Emma se zarazila a zavolala: „Paní Nordstrømová?“

Zaposlouchala se, ale žádná odpověď nepřišla.

Její kroky se rozléhaly po domě.

„Haló,“ zavolala ještě jednou a uvědomila si, že se jí třese hlas. To ji ale neodradilo a pokračovala dál do rozlehlé haly s šachovnicovou dlažbou. Dávala si pozor, aby nestoupla na střepy zrcadla.

Do prvního patra vedlo dlouhé schodiště. Nahoře bylo rozsvíceno a jedna ze žárovek v lustru poblikávala. Emma dál volala Nordstrømovou jménem, ale stále bez odezvy.

Nahlédla do kuchyně. Byla elegantně zařízená – světlé plochy, sporák i lednička z nerezové oceli. I tady byla podlaha pokrytá tmavou dlažbou. Police plná lahví vína. Čerstvé květiny na draze vypadajícím jídelním stole. Na lince stály dvě sklenice na víno, hned vedle výtisku *Věčné jedničky*. Emma znovu zavolala, ale nic se neozvalo. I když přece jen. Bylo to tak, *něco* zaslechla.

Vyšla z kuchyně a po zvuku zamířila do místnosti zařízené jako obývací. Vycházelo to odsud. V zapnuté televizi běžel sportovní kanál. A uprostřed obrazovky bylo kouskem izolopy přilepené startovní číslo. Jednička.

Emma si to chvíli prohlížela. Tohle je divné, pomyslela si. Našla ovladač a televizi vypnula. Okamžitě pocítila, jak se domem rozlilo mrtvolné ticho.

„Paní Nordstrømová?“

Její hlas skoro nebyl slyšet. Zavolala ještě jednou, hlasitěji. Ani teď nepřišla žádná odpověď.

Najednou jí připadalo, že už v tomhle domě nevydrží ani minutu. Musí pryč. Okamžitě.

Venku se konečně mohla zase normálně nadechnout. Zavřela za sebou dveře, zůstala stát před nimi a přemýšlela, co má dělat. Zpod keře najednou vyběhla kočka a zmizela za rohem domu. Emma vylovila telefon a vytočila číslo Kaspera.

Kasper Bjerringbo byl dánský novinář, kterého poznala před pár měsíci na semináři o digitální žurnalistice v Göteborgu.

„To je mi ale překvapení,“ ozvala se v telefonu Kasperova zvučná dánština.

„Ahoj Kaspere,“ pozdravila Emma. „Máš chvíli?“

„Pro tebe vždycky.“

Emma se usmála a cítila, jak se jí po tvářích rozlévá horko. „Posledně to bylo fajn,“ řekl Kasper. „Bylo to... pěkně dávno.“ „To bylo.“

„A bylo to taky moc hezký.“

Najednou měla před očima jeho černé kudrnaté vlasy. Nakažlivý úsměv. Vytrénované, nahé tělo. Ale k jejich společně strávenému večeru, který se protáhl až hluboko do noci, neměla co říct. Vlastně trval až do rána, až do chvíle, kdy ji přepadla únava a vyplížila se ven do svého hotelového pokoje.

„Myslím, že potřebuju pomoc,“ šla rovnou k věci. „Radu.“

„O co jde?“

„Víš, že jsem nikdy investigativu nedělala,“ začala Emma. „Ale ty jo.“

„Aha...?“

„Máš nějaké zkušenosti s případy zmizení?“

„V Dánsku teď zrovna jeden takový větší případ máme.“

„Vážně?“

„Jo, jde o jednoho fotbalistu, který se už asi týden pohřešuje. Možná jsi o něm četla?“

Emma o něm nečetla, fotbal moc nesledovala.

„Proč se na to ptáš?“ zajímal se Kasper.

Emma si nebyla jistá, do jak velkých detailů chce zacházet, ale popsala Kasperovi do telefonu, jak se Nordstrømová neobjevila ve studiu TV 2 a jak to u ní doma vypadalo. Její jméno nezmínila.

„Myslím, že se jí muselo něco stát,“ uzavřela svůj monolog.

Kasper na druhém konci chvíli mlčel. Emma si představovala, že právě teď sedí na své kancelářské židli v prostorách zpravodajské agentury Ritzau a pohrává si s vlasy.

„V tom případě nemáš na vybranou. Musíš zavolat policii,“ řekl. „A musíš jim říct, žes byla uvnitř. Pokud jim to zatajíš, můžeš z toho později mít problémy.“

Emma poděkovala za radu.

„Policie to určitě nebude brát na lehkou váhu, zvláště jestli jde o nějakou známou osobnost,“ dodal Kasper.

Oba se odmlčeli.

„A jak se jinak máš?“ ozval se Kasper.

„Dobře,“ odpověděla Emma.

„Nechystáš se teď někdy náhodou do Kodaně?“ vyptával se dál.

Emma se usmála.

„Myslím, že ne,“ odpověděla.

„To je škoda,“ zalitoval Kasper.

Jo, řekla si Emma v duchu. Možná je.

„Už musím běžet,“ řekla a poděkovala za pomoc.

Na chvíli zavřela oči a potřásla hlavou. Sakra. Jsem tak trapná. Kodaň s Kasperem by vlastně nemusela být vůbec špatná. Aspoň do chvíle, než se vynoří otázka, kde bude trávit noc.

Šum aut z Kongsveien zaplašil její myšlenky.

Jde se na to, řekla si v duchu a zhluboka se nadechla. Pak vyťukala číslo policie.

Blixovi zavibroval v kapse telefon. Vylovil ho. Na displeji svítilo číslo, které si uložil jako TV-Eckhoff. Eckhoff pracoval v produkční společnosti stojící za *Vyvolenými* a podílel se na tvorbě programového konceptu soutěže. Během natáčení fungoval jako spojovací článek mezi soutěžícími a jejich rodinami venku.

„Ano? Tady Blix,“ řekl do telefonu.

„Tady Even Eckhoff,“ představil se muž. „Ze společnosti Enter Entertainment.“

Blix se lehce odstrčil od pracovního stolu a pootočil se stranou. Nestávalo se často, že by se mu přičilo mluvit s lidmi, ale ohledně Eckhoffa měl divný pocit. Ten jeho hlas. Jako by se za každou cenu snažil Blixovi prodat něco, o co nemá zájem.

„Volám kvůli přímému přenosu dnes večer,“ řekl Eckhoff.

Blixovi naskočil před očima obraz Iselin sedící ve studiu na gauči společně s moderátorem a občasný detailní záběr kamery na Merete a jejího nového přítele. Nevynechali jediný přímý přenos. Producentům záleželo na tom, aby se rodiny a přátelé přímých přenosů účastnili, jednak aby mohli divákům ukázat jejich reakce a emoce, ale také aby vyřazené soutěžící přivítali jejich blízcí.

„Mluvil jsem s Iselin,“ pokračoval Eckhoff. „Moc ráda by vás viděla v hledišti.“

„To vážně říkala?“ zapochyboval Blix.

„V každém případě řekla, že s tím nemá problém, když jsem se jí na to zeptal,“ upřesnil Eckhoff.

Blix pocítil, jak se v něm něco pohnulo. Byl připravený přimout Iselininu podanou ruku, ale ovládl se.

„Uvidím,“ řekl.

„Potřebujeme vyhradit místa v hledišti, takže budu rád, když mi dáte vědět.“

„Dobře,“ slíbil Blix.

Ukončil hovor, přisunul si židli zpátky ke stolu a rychle se podíval na Kovicovou, načež začal předstírat, že je zaneprázdněný něčím na počítači.

Najednou se objevil Gard Fosse. V ruce držel papír vytržený z poznámkového bloku a mířil ke Kovicové a Blixovi.

Blix dráždilo, jak důležitě se Fosse tváří.

„Máte tu jedno hlášení o pohřešování,“ oznámil jim Fosse.

„Nemůže si to vzít hlídkový útvar?“ zeptal se Blix.

„Požádali nás, abychom se na to podívali,“ opáčil Fosse. „Mají plné ruce práce s jinými záležitostmi.“

„Třeba jako s hlídkami?“

„Drží pohotovost pro operační středisko s devadesátiminutovým dojezdem.“

Zamával papírem s poznámkami.

„Ohlásila to nějaká novinářka. Pohřešovaná je Sonja Nordstrømová,“ řekl s důrazem v hlase. „Nevypadalo by dobře, kdybychom s tímhle otáleli.“

Kovicová se zvedla a papír si od Fosseho vzala.

„Dokonalá Sonja,“ prohodila. Vypadala natěšeně.

„Nějaká novinářka?“ zvedl Blix obočí. „Neměli bychom počkat na ohlášení někoho z rodiny, než se do toho pustíme?“

„Nordstrømová dnes nedorazila ani do rádia, ani do televizního studia a neomluvila se,“ řekl Fosse. „Ta novinářka je právě teď u ní doma. Podle ní je dům odemčený a zevnitř se nikdo neozývá. Jeďte tam, prověřte to a pak uvidíte.“

Kovicová už měla na sobě bundu. Fosse se na ni podbízivě usmál, pak se otočil a šel zadat další úkol. Blix se pomalu a s povzdechem zvedl.

Policie Emmu požádala, aby počkala na místě. Napřed si sedla na schody, ale bylo jí nepříjemné sedět zády k prázdnému domu a přesunula se na tepanou lavičku vedle vchodu.

Vytáhla z tašky laptop a proklikala stránky internetových deníků. Všechny psaly o Nordstrømové vycházejícím životopisu.

Deník VG přinesl úvodní článek s titulkem *Dopovala*. Byl o Cecilii Krogsætherové, celoživotní úhlavní rivalce Sonji Nordstrømové. Na fotografii k článku stála Krogsætherová na nejvyšším stupni vítězů na Berlínském maratonu v roce, kdy se Nordstrømová nezúčastnila. Samotný článek Nordstrømové obvinění podrobně rozebíral. Několikrát viděla Krogsætherovou píchat si injekce a odvolávala se také na českého lékaře své konkurentky, který měl údajně naznačit, že Krogsætherová nebyla čistá.

Dagbladet psal o tom samém, navíc oslovil i advokáta Krogsætherové, který tvrzení označil za absurdní a avizoval, že celá záležitost bude mít dohru.

Emma si vypůjčila z obou článků něco, věty trochu pozměnila a slepila dohromady. K takovým metodám se uchýlovala málokdy, ale bylo jí jasné, že Anita Grønvoldová očekává, že se Emmin článek na webu objeví co nejdřív.

Trvalo jí to jen pár minut a ještě než zmáčkla tlačítko *Zveřejnit*, slíbila čtenářům, že během dne přinese další senzační informace z Nordstrømové životopisu. Pak si poznamenala pár nejdůležitějších bodů ohledně jejího tvrzení o sexuálním zneužívání a předsevzala si, že se musí spojit s někým z prostředí lehké atletiky a zeptat se, kdo mohl být pachatelem, protože dotyčný trenér nebyl v knize jmenován. Ke zmiňovanému

sexuálnímu napadení údajně došlo, když bylo Nordstrømové pouhých patnáct let.

Pak otevřela Emma webovou stránku nakladatelství, ze které na internetové návštěvníky jako první vypadla video-prezentace nejnovější knižní novinky. Po sérii rychle sestřihaných fotografií mapujících kariéru Nordstrømové, kterou podbarvovala píseň *Chariots of Fire* od Vangelise, promluvil strojený hluboký mužský hlas.

„Když byly Sonje Nordstrømové čtyři roky, její otec, který už tehdy věděl o dceřině běžeckém talentu, jí položil otázku: Chtěla bys být nejlepší na světě? Ano, přikývla Sonja. Tak mě dobře poslouchej, řekl jí otec. Ano, odpověděla Sonja. O čtrnáct let později vyhrála Sonja Nordstrømová svou první medaili na mistrovství světa. Následovalo dvanáct dalších, ale její úspěch nebyl zadarmo. V otevřené osobní zpovědi mluví Sonja o vítězstvích a prohrách, o přátelích a nepřátelích a také o problematickém vztahu se všemi, kteří se s ní sblížili.“

Následovala další fotografie, kde Nordstrømová stojí na vrcholu stupňů vítězů, jásá a mává fanouškům, ale v obličejí se jí zračí napětí, jako by sama sobě nechtěla dovolit radovat se naplno.

O jejím zmizení zatím žádný ze zpravodajských webů nepsal. Emma se ohlédla na dům, pak v počítači znovu otevřela redakční program a pustila se do dalšího článku. Nadpis tvořilo jediné slovo: *Pohřešovaná*.